

Sygn. akt **VI Gz 161/16**

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Borucki**

Sędziowie: **SO Renata Bober (spr.)**

SO Beata Hass-Kloc

protokolant: asystent sędziego Justyna Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **A. G.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt V GC 1649/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie Wydział V Gospodarczy odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie z dnia 25 września 2015 r. w przedmiocie odrzucenia apelacji.

W uzasadnieniu podano, iż zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia apelacji pozwana złożyła dnia 12 października 2015 r., wnosząc jednocześnie o zwolnienie od obowiązku ponoszenia opłaty od zażalenia. Postanowieniem z dnia 12 lutego 2016 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie oddalił wniosek pozwanej o zwolnienie od opłaty od zażalenia. Dnia 19 lutego 2016 r. pozwana wniosła skargę na powyższe postanowienie. Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Odpis przedmiotowego postanowienia został doręczony pełnomocnikowi pozwanej dnia 26 kwietnia 2016 r. Z dniem 4 maja 2016 r. upłynął pozwanej, reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika, ustawowy termin do uzupełnienia braku zażalenia poprzez uiszczenie opłaty (art. 112 pkt 3 u.k.s.c.). Zażalenie, jako obarczone brakiem zostało przez Sąd Rejonowy odrzucone.

Na powyższe postanowienie pozwana złożyła zażalenie i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie zażalenia pozwanej z dnia 12 października 2015 r. oraz przyznanie pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu podniosła, iż Sąd Rejonowy w Rzeszowie utrzymując w mocy postanowienie Referendarza sądowego, na podstawie którego oddalono wniosek pozwanej o zwolnienie jej od opłaty od zażalenia winien jednocześnie zobowiązać pozwaną do dokonania opłaty, czego jednak nie uczynił. Dlatego też należy uznać, że zażalenie pozwanej zostało w sposób nieprawidłowy odrzucone, a tym samym postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 18 maja 2016 r. winno zostać uchylone, a pozwana zobowiązana do uiszczenia stosownej opłaty od zażalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a rozstrzygnięcie Sądu I instancji jako odpowiadające prawu należy uznać za prawidłowe.

Kwestią pierwszorzędą dla wyniku sprawy była ocena zastosowania w sprawie przepisu art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2016 poz. 623).

Opłatę sądową należy uiszczyć przy wniesieniu do sądu pisma podlegającego opłacie (art. 10 ww. ustawy), niemniej jednak zgłoszenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych powoduje, że obowiązek uiszczenia opłaty zostaje odsunięty w czasie. W rozpoznawanej sprawie w dniu 13 kwietnia 2016 r. został prawomocnie oddalony wniosek pozwanej – skarżącej o zwolnienie od opłaty sądowej od zażalenia. W takiej sytuacji zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy profesjonalnemu pełnomocnikowi nie zostaje określony przez przewodniczącego termin do usunięcia braku fiskalnego i nie jest wzywany do jego usunięcia. Przepis ten nie tylko wyznacza termin do uiszczenia opłaty w razie prawomocnego oddalenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, ale jednocześnie wyłącza możliwość wdrożenia postępowania naprawczego określonego w art. 130 § 1 k.p.c., co oznacza, że profesjonalny pełnomocnik powinien sam obliczyć i uiszczyć należną opłatę w powyższym terminie. Konsekwencją niewniesienia prawidłowej opłaty od apelacji w ciągu tygodnia od otrzymania odpisu postanowienia o negatywnym załatwieniu wniosku (zażalenia) w sprawie zwolnienia od kosztów związanych z jej wniesieniem, jest zaś jej odrzucenie jako nieopłaconej (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2012 r., I CZ 36/12, LEX nr 1170213; i z dnia 2 marca 2012 r., II CZ 173/11, LEX nr 1170230).

W realiach niniejszej sprawy w dniu 26 kwietnia 2016 r. dokonano doręczenia pełnomocnikowi pozwanej odpisu postanowienia z dnia 13 kwietnia 2016 r. w przedmiocie utrzymania w mocy orzeczenia Referendarza sądowego z dnia 12 lutego 2016 r. oddalającego wniosek o zwolnienie pozwanej od opłaty od zażalenia. Zgodnie z art. 398²³ § 1 i 2 k.p.c. rozpoznając skargę na postanowienie referendarza w przedmiocie kosztów sądowych sąd orzeka jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu. Stosując ten przepis, zgodnie z normą z art. 112 ust. 3 u.k.s.c., termin tygodniowy do uiszczenia opłaty od zażalenia upłynął bezskutecznie w dniu 4 maja 2016 r. Pozwana nie kwestionowała zresztą braku dokonania takiej opłaty, lecz negowała samą zasadę zastosowania w sprawie art. 112 ust. 3 u.k.s.c. W ocenie Sądu Okręgowego całkowicie chybione są argumenty strony pozwanej, iż w związku ze złożeniem wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych i jego oddaleniem winna ona zostać ponownie wezwana do uiszczenia opłaty od zażalenia.

Celem regulacji z art. 112 ust. 3 u.k.s.c. jest przyspieszenie postępowań sądowych oraz odciążenie sądów od dokonywania czynności związanych z wzywaniem stron reprezentowanych przez profesjonalnych pełnomocników o uiszczenie opłat sądowych, w sytuacji gdy konieczność uiszczenia opłaty i jej wysokość wynikają jednoznacznie z przepisów ustawy oraz z orzeczeń sądów w przedmiocie złożonego przez stronę wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych (tak postanowienia SN: dnia 2 czerwca 2011 r., I CZ 51/11, LEX nr 1274946; z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 27/13, OSNC 2014, nr 1, poz. 4; z dnia 28 sierpnia 2013 r., V CZ 36/13, LEX nr 1391384; z dnia 23 maja 2014 r., III CZ 14/14, LEX nr 1498633).

W konsekwencji uzasadnione było odrzucenie zażalenia, od której strona nie uiszczała w terminie należnej opłaty (art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...)